

en Uretfærdighed; og det Samme sker, naar — som jeg nævnedes før — den simple Kaffe koster 6 Sk., og den, der er tredobbelt saa dyr, ogsaa kun koster 6 Sk. Jeg kan gaa videre i samme Retning med Hensyn til forskjellige Ting. Derksom man satte en høj Straf for Falst i den Retning, en Straf som for Tyveri eller dødelige, og man derhos sikrede sig at være å jour med Priserne paa Varer paa de Markeder, som den danske Handel navnlig staar i Forbindelse med, saa kunde det dog muligvis være, at man gjennem Fakturaen kunde fæste sig et sikkert og brugbart Materiale til Fastsettelsen af Toldbeløbet efter Værdien. Som sagt, hvis det er gjørligt, ville vi atter borttage af vor Toldlovgivning den bestaaende store Uret mod dem, der mindst have Naad til at betale, hvad der indføres. Naar det er sagt, at man ikke kan forlange, at den ærede Minister skal tage et særligt Hensyn til blot et Udvalgs Indstilling, og det indrømmer jeg, saa maa man erindre, at dette gjaelder ikke en Sag, som ogsaa staar i denne Lov, nemlig Skibsafgiften. Denne Sag var ikke blot behandlet i et Udvalg, men Udvalgets enstemmige Indstilling var enstemmig vedtagen i Folkethinget saavel ved 2den som ved 3die Behandling, og var tiltraadt i Landstinget, saa vidt jeg erindrer, ved en Erklæring af Udvalget. Under de nuværende Forhold er det vel forjævet at have noget Saadant om, at Folkethingets Beslutninger skulde have Noget at betyde for Regeringen, ellers kunde man have haabet, at man i denne Sag var gaaet ud fra, hvad man syntes fra alle Sider at være enig om ifjor. (Finansministeren: Brændevinsafgiftens Forhøielse?). Ja, det forekommer mig ikke, at Brændevinspriserne komne Fragtafgiften ved overhoved. Det var en meget fin Forbindelse, man lavede ifjor, og den havde sin Følge, som saadant noget Kunstlet ofte har, og jeg tror heller ikke, at det kan fremme nogen Sag i samme Maaledrag at tale om Fragtafgift og Brændevinsafgift som hørende sammen. — Jeg siger, man skulde saa meget mere have troet det, som denne Afgift hviler paa de mest urimelige Grundsætninger, som nogen Stat kan hvile paa. Tidligere havde man dog den Tanke i den, at man sagde: Efter Fragtfortjenestens Beløb fastsatte vi Afgiften, og derfor satte vi høiere Afgift for de længere Rejser og dyrere Varer end for de kortere Rejser, men senere — til Fordel for den længere Fart, hed det, og ifølge Indflydelser, man godt kan skinte — fastsatte man, at f. Ex. en Ton Mørsten fra Flensborg eller en Ton Lømmer fra Norge kostede i Fragtafgift ligesaa meget som en Ton Bomuld fra

Vestindien eller en Ton Kaffe fra Rio. At det vil lette Skibsarten at blive fri for disse Byrder, er ganske vist sandt, og det vil navnlig efter hele Stillingen lette dem, der ere haardest trykkede af Konkurrencer i Skibsarten, forsaavidt er det endnu mere sandt, men det er dog navnlig Forbrugerne, der ville faae en Lettelse derved, at denne Afgift ophævedes; kunde man ikke undvære Beløbet, kunde det fordeles over paa de øvrige Toldbeløb, der dog hvile paa mere rationelle Grundsætninger, saa at man ikke kunde have Andet at indvende imod den end i Overrigt mod Tolden i sin store Almindelighed. Jeg skal derfor ikke negte, at jeg uden Hensyn til Brændevinsdriftning eller Afgiften derpaa kunde have ønsket, at den meget ærede Regering havde fulgt den af Rigsdagen — tør jeg nok sige — ifjor anførte Bet. Det var ikke for tidligt, om man med Hensyn til flere af den Slags Forhold kom til at overveie Nødvendigheden, Samvilligheden og Retfærdigheden for vort Fædreland af at friggøre de Næringsgrene for Afgifter, som nu i alle Forhold ere uretfærdige og skadelige, ogsaa for det Hele. Der er Tale om en Ophævelse af Krigsskatloven af 5te August 1864, og jeg kan ikke indse, at der kan være Noget til Ginder for, at dette sker paa Finantsloven. Det er ganske vist et gammelt Stridsspørgsmaal, om Finantsloven er en Lov, men jeg tror dog, at den Mening har seiret, at Finantsloven er en Lov (Hindenburg: Nei!). Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg), som i den nyeste Tid har givet yderligere Bevis paa, at han er godt inde i vor Lovgivning, tør herude mod min ligefremme Udtalelse om Finantsloven, at det er en Lov, sin bestemte Paastand om, at det er den ikke. Jeg veed ikke, hvorledes det skal forklæres, jeg skal ikke negte, at jeg længes efter at høre den nærmere Udvikling af dette „Net“. Finantsloven er en Lov, ellers maa det være et galt Ord, vi have brugt. Jeg hørte nok Noget ifjor, der lignede en saadan Indsigelse som den, der kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds, men jeg kan ikke negte, at det er i høj Grad interessant at høre et Net paa den Paastand, at Finantsloven er en Lov, ikke fra En eller Anden, men just fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds. Men nu, hvis saa er — ved en blot Indsigelse fra det ærede Medlem lader jeg mig ikke noget fradrifte — forekommer det mig meget rimeligt, at man ved en Lov kan ophæve en anden, og saaledes altsaa ved Finantsloven kan man ophæve Krigsskatloven af 5te August 1864. Og jeg er tilbøielig til at tro, at ligesom man tidligere har været af den